

Arrest

nr. 107 725 van 30 juli 2013
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: 1. en 2. X

3. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 en 29 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat I. MOHAMMAD, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van advocaat E. F. KOSLOWSKI, die derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 11 juli 2012 het Rijk binnen. Verzoeker A.I.S. diende op 12 juli 2012 een tweede asielaanvraag in en verzoekers A.R. en Z.M. dienden op 12 juli 2012 een eerste asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werden beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing van verzoeker A.I.S. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en woonde u tot voor uw vertrek uit Pakistan in de provincie Punjab in Pakistan, meerbepaald in Lahore. In 2008 huwde u met uw huidige echtgenote, A.R. (...) (OV 6.728.797). Zij was eerder al gehuwd met een rijk man, S.M.I. (...) en kreeg samen met hem een dochter, M.F. (...). Voor haar tweede echtgenoot stierf in 2008 werden zijn eigendommen verdeeld onder zijn eigen kinderen, uw echtgenote en haar dochter Fatima. Na de dood van S.M.I. (...) wilden zijn zonen de eigendom van uw echtgenote en die van haar dochter afnemen. Zij bedreigden jullie. In november 2010 vluchtte u naar België, waar u asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten op 25 november 2010 omdat u verdacht werd van moord op uw beste vriend B.K. (...). Aangezien u uiteindelijk werd vrijgesproken en omdat uw echtgenote ondertussen nog meer problemen ondervond met haar stiefzonen in Pakistan, keerde u zonder uw asielprocedure in België verder te zetten terug naar Pakistan begin 2012. Jullie ontvingen er enkele keren per week dreigtelefoons van de stiefzonen van uw echtgenote. Er werd gezegd dat ze de dochter zouden ontvoeren van uw echtgenote en dat ze haar zoon Z.M. (...) (OV 7.542.498) zouden vermoorden indien zij haar eigendom en de winkel die op naam van haar dochter stond niet aan hen zou overdragen. Eind maart 2012 werd jullie huis beschoten. Uit een getuigenis van uw buurman leidde u af dat de stiefzonen achter deze beschieting zaten. Een tweede beschieting vond plaats in april 2012. Hierna besloten jullie naar Gujranwala (provincie Punjab) te gaan, waar jullie konden verblijven in een showroom van een vriend van u. Na een tiental dagen, toen jullie ook daar dreigtelefoons ontvingen, stuurde u uw echtgenote en haar zoon en dochter naar Sialkot (provincie Punjab), waar zij eveneens onderdak kregen in een showroom via dezelfde vriend van u. U vergezelde hen niet omdat u ondertussen had vernomen dat de rechtszaak van 2010 heropend werd en u opgeroepen werd door het gerecht in Sialkot. Na 10 dagen keerde uw echtgenote terug uit Sialkot naar Lahore. Uiteindelijk verlieten jullie het land op 10 juli 2012. U reisde naar Frankrijk en vervolgens naar België, waar u samen met uw echtgenote en haar zoon Z.M. (...) op 12 juli 2012 opnieuw asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart en een kopie van een oud Pakistaans paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Pakistan hebt verlaten omwille van problemen die u ondervond met de stiefzonen uit het tweede huwelijk van uw echtgenote enerzijds en anderzijds omwille van het feit dat de moordzaak op uw beste vriend B.K. (...) in maart 2012 heropend zou zijn en men in dit verband naar u op zoek zou zijn.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. De Vluchtelingenconventie biedt immers internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan, meerbepaald het feit dat u problemen kende met de stiefzonen van uw echtgenote omwille van een erfeniskwestie en het feit dat men naar u op zoek zou zijn in het kader van een heropende moordzaak, beperkt blijven tot de gemeenschappelijke sfeer, en bijgevolg geen uitstaan hebben met één van de hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u ingeroepen vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4 §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, toe te kennen. U bent er immers niet in geslaagd een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in voornoemde definitie betreffende de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U en uw echtgenote stellen weliswaar dat de politie uit jullie streek werd omgekocht door de stiefzonen (CGVS R. (...) p.7-8, CGVS p.6-7), en dat de personen die u zoeken in verband met de moordzaak op uw vriend B.K. (...) samen een groep vormen en invloedrijk zijn (CGVS p.6), maar dit blijken slechts blote beweringen te zijn die u op geen enkele manier kan onderbouwen. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen enige objectieve aanwijzing dat uw problemen het lokale niveau overstijgen en dat er geen nationale bescherming voor u mogelijk zou zijn, en wel integendeel. Uw echtgenote legde immers documenten neer waaruit blijkt dat zowel zij als de tegenpartij, zijnde haar stiefzonen, klacht indienden bij de rechtbank in verband met de erfeniskwestie. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat de rechtbank zich op dit moment nog steeds buigt over de zaak en dat er tot op heden nog geen uitspraak werd gedaan (CGVS R. (...) p.7). Betreffende de moordzaak uit 2010 legde u verder zelf nog documenten neer waaruit blijkt dat u uiteindelijk onschuldig

werd bevonden en werd vrijgesproken. Uit uw verklaringen noch uit de door u in dit verband neergelegde documenten kan dan ook afgeleid worden dat u in verband met beide problemen niet op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten zou kunnen rekenen of dat u enig onrecht werd aangedaan omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève. Daartegenover staat bovendien dat u geen enkel document kon neerleggen ter staving van het feit dat de moordzaak in maart 2012 heropend werd of dat u in dit verband op dit moment gezocht zou worden. Daarnaast werden, wat de door u aangehaalde problemen betreft met de stiefzonen van uw echtgenote, namelijk dat u door hen bedreigd en beschoten werd, enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die zowel u, uw echtgenote als haar zoon M.Z. (...) (OV 7.542.498) hierover aflegden bij DVZ en voor het CGVS. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op ernstige wijze ondermijnd.

Zo stelde uw echtgenote dat jullie al sinds het overlijden van haar tweede echtgenoot in 2007 telefonisch bedreigd werden door haar stiefzonen, en dit tot 2-3 keer per week gedurende enkele jaren (CGVS R. (...) p.3). Volgens haar kwamen die dreigtelefoons zowel op jullie vast nummer, als op de GSM van uw echtgenote, die van haar zoon en van uzelf (CGVS R. (...) p.3). Uw echtgenote beweerde dat zij van deze telefonische bedreigingen nooit melding maakte bij de politie omdat ze dan waarschijnlijk bewijzen zouden vragen, dewelke jullie niet hadden (CGVS R. (...) p.3-4). De verklaringen die haar zoon M.Z. (...) hierover aflegde stroken echter niet met de verklaringen van uw echtgenote. Volgens Z. (...) hadden jullie immers slechts 1 GSM, en dus ook maar 1 toestel waarop jullie bedreigingen ontvingen. De telefoons op deze GSM werden volgens Z. (...) afwisselend door hem of door uw echtgenote opgenomen (CGVS M. (...) p.4). Z. (...) beweerde bovendien dat jullie in totaal 10-12 keer klacht neerlegden naar aanleiding van deze dreigtelefoons, en dat jullie niet enkel naar de politie gingen, maar ook naar de telefoonmaatschappij om klacht in te dienen (CGVS M. (...) p.7). Meestal zou hij zelf klacht ingediend hebben, maar volgens hem ging uw echtgenote soms ook wel mee (CGVS M. (...) p.7-8). Toen uw echtgenote met de verklaringen van haar zoon geconfronteerd werd, zei ze dat haar broer, haar zoon of u waarschijnlijk wel klacht gingen indienen en dat zij de juiste aantallen niet kende (CGVS R. (...) p.4 en 11). Dit is echter geen bevredigende uitleg voor haar afwijkende verklaring hieromtrent, met name dat zij nooit klacht zou ingediend hebben.

Ook met betrekking tot de twee schietincidenten die enkele maanden voor jullie vertrek uit Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, werden discrepanties vastgesteld binnen jullie verklaringen. Uw echtgenote beweerde hieromtrent immers dat er tijdens het eerste schietincident op jullie veranda werd geschoten en dat de muren beschadigd werden vooraan aan de inkom van het huis, ook links en rechts vooraan naast de inkom (CGVS R. (...) p.8-9). Over het tweede schietincident zei ze eerst dat er opnieuw op de veranda geschoten werd en dat er schade was aan de vloer en het meubilair. Toen uw echtgenote werd gevraagd of er toen ook kogelgaten te zien waren, paste zij haar verklaringen enigszins aan en zei ze plots dat er geen schade was aan de vloer, maar dat er toen ook wel gaatjes in de muur waren (CGVS R. (...) p.9). Z. (...) daarentegen verklaarde hierover dat bij het eerste schietincident de muur aan de zijkant van het huis werd beschadigd, en dat de tweede keer waarschijnlijk gewoon in de lucht werd geschoten omdat jullie toen geen schade bemerkt hebben (CGVS M. (...) p.8-9). Uit uw verklaringen hieromtrent blijkt dan weer dat er de eerste keer geschoten werd op de deur en op de muren aan de voorkant van het huis, en dat de tweede keer waarschijnlijk enkel in de lucht werd geschoten omdat er toen geen schade was (CGVS p.10-11). Door de anomalieën in jullie verklaringen aangaande feiten die de kern van jullie asielrelaas uitmaken, wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op zwaarwichtige wijze onderuit gehaald. Bovendien dient opgemerkt te worden dat noch u noch uw echtgenote melding maakte van de schietincidenten in de vragenlijst bij DVZ opgesteld voor het CGVS (DVZ R. (...) en S. (...) vragenlijst voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), alhoewel deze incidenten voor jullie de onmiddellijke aanleiding vormden om tijdelijk onder te duiken en vervolgens het land te verlaten. Het onvermeld laten van deze belangrijke feiten in uw asielrelaas op het ogenblik dat u een verzoek indient tot internationale bescherming ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op bijkomende wijze.

Naast deze vaststellingen werden ook omtrent jullie verblijf in Pakistan na deze schietincidenten uiteenlopende verklaringen opgemerkt, die jullie algehele geloofwaardigheid verder uithollen. Uw echtgenote stelde namelijk dat jullie in mei 2012 ongeveer 15 dagen in Gujranvala verbleven, dat jullie eind mei 2012 terugkeerden naar Lahore omwille van de examens van uw dochter Fatima, en dat jullie nadien, op 10 juni 2012, terug naar Sialkot gingen. U zou toen volgens haar in Gujranvala gebleven zijn omwille van problemen die u kende in Sialkot. Uw echtgenote zou in die laatste periode soms ook terug naar Lahore gegaan zijn voor de verkoop van jullie huis aldaar (CGVS Rubina p.6). De verklaringen van Z. (...) komen niet overeen met de verklaringen van uw echtgenote hieromtrent. Bovendien werden ook zijn eigen opeenvolgende verklaringen allerm minst eensluidend bevonden. Zo verklaarde Z. (...) aanvankelijk dat hij en zijn moeder in januari en februari 2012 in Gujranvala en Sialkot verbleven en dat zij eerst ongeveer 20-25 dagen in Gujranvala verbleven, en

daarna ongeveer een maand in Sialkot (CGVS Mohammad p.3). Toen hem gevraagd werd of ze dan ongeveer in februari in Sialkot verbleven, paste hij zijn verklaringen aan en antwoordde hij dat ze in februari in Gujranvala verbleven en nadien in april-mei in Sialkot (CGVS Mohammad p.3). Volgens Z. (...) zouden hij en zijn moeder in deze periode nog regelmatig naar Lahore gegaan zijn om te kijken hoe de situatie was en daarna teruggekeerd zijn naar Gujranvala en Sialkot. In mei zouden ze volgens hem uiteindelijk teruggekeerd zijn naar Lahore en daar zouden ze gebleven zijn tot aan jullie vertrek uit Pakistan (CGVS Mohammad p.3). Ook uw eigen verklaringen wijken af van de verklaringen van uw echtgenote. U beweerde immers dat jullie reeds in april 2012 naar Gujranvala gingen, dat u daar een tiental dagen verbleef en dat u uw echtgenote en haar zoon en dochter nadien naar Sialkot stuurde en zelf opnieuw naar Lahore ging, op het adres waar jullie voordien verbleven. Na 10-12 dagen zouden uw echtgenote en haar kinderen dan ook terug naar Lahore gekomen zijn en jullie zouden daar samen gebleven zijn tot de dag van jullie vertrek uit Pakistan (CGVS p.4-5). Volgens u zouden jullie tussen mei en jullie vertrek uit Pakistan niet meer teruggekeerd zijn naar Sialkot of Gujranvala omdat jullie toen bezig waren met de verkoop van jullie huis (CGVS p.5). Ook toen u tegen het einde van uw gehoor werd geconfronteerd met jullie uiteenlopende verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in Pakistan voor jullie vertrek naar België, bleven de tegenstrijdigheden zich opstapelen. Zo sloot u zich eerst aan bij de verklaringen van uw echtgenote, om daarna meteen weer te bevestigen wat u eerder had verklaard (CGVS eindpagina p.2). Door deze vaststellingen blijven jullie verklaringen dan ook manifest tegenstrijdig en kan er aan jullie concrete problemen met de stiefzonen bijgevolg bezwaarlijk nog geloof gehecht worden.

Bovendien dient opgemerkt dat het weinig logisch en tevens weinig aannemelijk is dat u uw echtgenote na een kort verblijf in Gujranvala samen met haar kinderen alleen naar Sialkot zou gestuurd hebben, terwijl u, haar officiële echtgenoot, daar zelf niet heen kon omwille van het feit dat u toen naar eigen zeggen gezocht werd door zowel de autoriteiten als door enkele handlangers van de stiefzonen van uw echtgenote in het kader van de heropende moordzaak. Voorts strookt het evenmin met de door u aangehaalde vrees voor vervolging dat u op dat moment zelf gewoon terugkeerde naar Lahore, en verbleef in het huis waar u voordien met uw echtgenote woonde en waar u meerdere malen werd bedreigd.

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan ondermijnen. Vooreerst verschilden de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het gehoor voor het CGVS niet enkel met de versie zoals u die liet optekenen in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maar eveneens met de versie zoals die werd uiteengezet door uw echtgenote en haar zoon bij DVZ en voor het CGVS. Zo stelde u in uw verklaringen bij DVZ dat u met een vals paspoort reisde waar uw foto in stond, maar dat u verder geen details kende en dat u begeleid werd door een smokkelaar met de naam "S. (...)" (DVZ verklaringen vraag 34). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde u daarentegen dat de smokkelaar "B.S. (...)" heette. U kon verder, in tegenstelling tot uw verklaringen bij DVZ, plots zeer gedetailleerde informatie geven over het door u gebruikte paspoort tijdens de reis. Zo zei u dat uw paspoort op naam van "A. (...)" stond, dat "M. (...)" uw echtgenote was, en dat het om een rood, Europees paspoort ging (CGVS p.9). U verklaarde bovendien tijdens het gehoor op het CGVS dat u het paspoort van uw echtgenote en uw twee kinderen in handen had in de luchthaven van Lahore en dat u ze later aan de smokkelaar moest geven. Uw echtgenote en haar zoon zouden volgens u hun eigen identiteitskaart op zak gehad hebben tijdens de reis (CGVS p.9). Uw echtgenote daarentegen beweerde in haar verklaringen bij DVZ dat haar Pakistaanse identiteitskaart en haar Pakistaans paspoort zich in Pakistan zouden bevinden. Haar paspoort zou volgens haar vervallen zijn en onder meer een visum voor het Verenigd Koninkrijk bevatten. Zij verklaarde bij DVZ dat zij vier jaar geleden gedurende een maand in het Verenigd Koninkrijk verbleven zou hebben samen met u en haar dochter (DVZ verklaringen R. (...) vraag 21). Zij stelde bovendien dat er door de smokkelaar een vals paspoort werd aangemaakt voor haar reis naar België (CGVS p.10, DVZ verklaringen vraag 34). Tijdens het gehoor voor het CGVS legde zij echter plots haar Pakistaanse identiteitskaart voor en zij verklaarde, op de vraag waarom ze bij DVZ had beweerd dat deze zich in Pakistan bevond, dat u dit document, samen met dat van haar zoon, in uw portefeuille hield tijdens jullie reis, dat zij hiervan niet op de hoogte was, en dat ze het pas later vernam en van u terug kreeg (CGVS R. (...) p.9). Gelet op uw verklaringen omtrent haar identiteitskaart, kan er aan deze uitleg echter geen geloof meer gehecht worden. U beweerde immers dat uw echtgenote haar eigen identiteitskaart gedurende de hele reis, van bij uw vertrek uit Pakistan tot aan jullie aankomst in België, zelf op zak had (CGVS p.9). Verder verklaarde uw echtgenote tijdens het gehoor voor het CGVS dat zij de laatste 10 jaar niet meer in het buitenland was geweest, ook niet in het Verenigd Koninkrijk (CGVS R. (...) p.9). Geconfronteerd met haar verklaringen bij DVZ, waar zij had gezegd dat ze daar nog een viertal jaren geleden verbleven had met u en haar dochter, zei uw vrouw dat dit inderdaad het geval was, en dat u toen zelfs nog een tiental

dagen langer was gebleven (CGVS R. (...) p.9). U ontkende echter, toen u de vraag werd gesteld tijdens het gehoor voor het CGVS, dat u de laatste jaren nog met uw echtgenote in het Verenigd Koninkrijk was geweest (CGVS p. 10). Ook M.Z. (...) bleek van het verblijf van uw vrouw enkele jaren geleden in het Verenigd Koninkrijk niet op de hoogte te zijn (CGVS M. (...) p.5 en 10). Op de vraag waarom uw echtgenote haar paspoort met het visum voor het Verenigd Koninkrijk, dat volgens haar nog niet vervallen was op het moment van jullie vertrek uit Pakistan in 2012, achterliet in Pakistan, antwoordde zij dat ze het niet nodig had en dat ze toen niet veel tijd had (CGVS R. (...) p.9). Bovendien beweerde uw vrouw, net zoals haar zoon Z. (...), tijdens het gehoor voor het CGVS dat zij met een groen (Pakistaans) paspoort reisde naar België, en niet met een rood Europees paspoort, zoals u verklaarde (CGVS Rubina p.10 en CGVS Mohammad p.5). In tegenstelling tot wat uw echtgenote bij DVZ verklaard had, namelijk dat zij niet wist op welke naam haar paspoort stond (DVZ Rubina vraag 34), kon zij zich tijdens het gehoor voor het CGVS, net zoals bij u het geval was, plots de naam herinneren (CGVS R. (...) p.10), wat op zijn minst merkwaardig te noemen is. Door de tegenstrijdige verklaringen die jullie over het paspoort aflegden waarmee jullie reisden en door het niet kunnen voorleggen van enig origineel paspoort, rijst dan ook het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende het tijdstip en de wijze waarop u het land verlaten hebt, uw reisweg, het visum, of een mogelijke veilige verblijfplaats elders in Pakistan of in een derde land, verborgen te houden.

Over de door jullie afgelegde reisroute werd overigens nog een andere tegenstrijdigheid opgemerkt die jullie geloofwaardigheid hieromtrent verder aantast. Zo verklaarden zowel u als Z. (...) bij DVZ dat jullie met het vliegtuig vanuit Lahore naar Frankrijk vlogen met tussenstop in Dubai en dat jullie daarna met de trein verder reisden naar België (DVZ verklaringen Sethi en Mohammad vraag 35). Uw echtgenote daarentegen verklaarde bij DVZ dat zij het vliegtuig nam van Lahore via Dubai naar Parijs en dat zij met "Ryanair" doorreisde tot in België. De smokkelaar zou haar vergezeld hebben vanuit Pakistan tot in Frankrijk en een andere agent zou u begeleid hebben tot in België (DVZ verklaringen R. (...) vraag 34 en 35). Tijdens het gehoor voor het CGVS haalde uw echtgenote echter aan dat zij met de trein naar België reisde vanuit Frankrijk (CGVS R. (...) p.10). Toen haar werd gevraagd waarom ze bij DVZ vermeld had dat ze met Ryanair was doorgereisd naar België, zei ze dat ze de naam zo maar had genoemd omdat ze niet wist of het de naam van een trein of van een vliegtuig was (CGVS R. (...) p.10), wat bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard kan worden voor deze tegenstrijdigheid. Er dient overigens nog opgemerkt te worden dat jullie geen enkel bewijsstuk konden neerleggen ter staving van de door jullie gevolgde reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers,...). Het achterhouden van zulke bewijsstukken maakt het dan ook onmogelijk om jullie reisweg na te gaan en legt een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Verder, wat het probleem betreft dat de moordzaak van uw vriend B.K. (...) heropend werd in maart 2012 en dat u hierdoor gezocht zou worden, zoals u beweerde, dient nog opgemerkt te worden dat u noch uw echtgenote hierover bij het indienen van uw asielaanvraag iets vermeldde en dat u noch uw echtgenote omtrent deze heropende rechtszaak enig bewijs kon neerleggen. Door het gebrek aan bewijs hieromtrent en het onvermeld laten van deze zaak bij de aanvang van jullie asielaanvraag wordt ook de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde probleem ondermijnd.

Op basis van het geheel aan voorgaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, daar uw ingeroepen vrees voor de stiefzonen van uw vrouw en de Pakistaanse autoriteiten ongeloofwaardig is, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen doen ombuigen. De documenten die u tijdens en na het gehoor voor het CGVS voorlegde in verband met de rechtszaak van de moord op uw vriend B.K. (...) (documenten rechtbank, First Information Reports), handelen over het verloop van de toenmalige rechtszaak en over het feit dat u uiteindelijk onschuldig werd bevonden. De verkoopsakte van de auto van uw echtgenote bevat enkel gegevens in verband met de verkoop van haar auto. Het document van de rechtbank dd 22/10/2008 betreft informatie in verband met de voogdij over de dochter van uw echtgenote en over de haar toegekende eigendommen. De identiteitskaart van uw vrouw, de kopie van uw identiteitskaart en van uw oude Pakistaanse paspoort, en de geboorteakte van de dochter (Fatima) en zoon (Z. (...)) van uw vrouw bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

De overlijdensakte van de tweede echtgenoot van uw vrouw S.M.I. (...) bevat gegevens over zijn overlijden. De huwelijksakte die u voorlegt betreft jullie huwelijk in 2008. De verkoopdocumenten en –overeenkomsten die u neerlegde en het bewijs van betaling van voorschot handelen over de aankoop en verkoop van het eigendom op naam van uw stiefdochter F.M. (...) en op naam van uw echtgenote. De documenten van de rechtbank van Lahore handelen over de klachten die zowel uw echtgenote als haar stiefzonen indienden met betrekking tot de eigendommen van uw echtgenote. De schoolcertificaten van uw stiefdochter F. (...) bevatten gegevens over haar studies in 2012.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing van verzoekster A.R. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de provincie Punjab in Pakistan, meerbepaald uit Lahore. In 1986 huwde u met uw eerste echtgenoot, A.M. (...), die drugsverslaafd bleek te zijn. U woonde 1 jaar met hem samen en kreeg samen met hem een zoon, M.Z. (...) (OV 7.542.498). Na een jaar scheidde u van hem. U hertrouwde in 1994 met uw tweede echtgenoot, S.M.I. (...). U kreeg samen met hem een dochter, M.F. (...). Uw tweede echtgenoot was een rijk man en voor hij stierf in 2008 werden zijn eigendommen verdeeld onder u, zijn eigen kinderen en jullie dochter Fatima. Na de dood van uw man wilden uw stiefzonen uw eigendom en die van uw dochter afnemen. Zij bedreigden u en maakten u bang. Daarom trad u in 2008 voor een derde keer in het huwelijk, ditmaal met S.A.I. (...) (OV 6.728.797). Uw eigen zoon, uw familie en uw stiefzonen waren niet opgezet met dit huwelijk. In november 2010 vluchtte uw huidige echtgenoot naar België, waar hij asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten omdat hij in Pakistan verdacht werd van moord op zijn beste vriend B.K. (...). Aangezien hij uiteindelijk werd vrijgesproken en omdat u ondertussen nog meer problemen ondervond met uw stiefzonen in Pakistan, keerde uw echtgenoot zonder zijn asielprocedure in België verder te zetten terug naar Pakistan begin 2012. Jullie ontvingen er enkele keren per week dreigtelefoons van uw stiefzonen. Er werd gezegd dat ze uw dochter zouden ontvoeren en uw zoon zouden vermoorden indien u uw eigendom en de winkel die op naam van uw dochter stond niet aan hen zou overdragen. Eind maart 2012 werd jullie huis beschoten. Uit een getuigenis van uw buurman leidde u af dat uw stiefzonen achter deze beschieting zaten. Een tweede beschieting vond plaats in april 2012. Hierna besloten jullie naar Gujranvala (provincie Punjab) te gaan, waar jullie konden verblijven in een showroom van een vriend van uw echtgenoot. Na een tiental dagen, toen jullie ook daar dreigtelefoons ontvingen, vertrok u met uw zoon en uw dochter naar Sialkot (provincie Punjab), waar u eveneens onderdak kreeg in een showroom via dezelfde vriend van uw echtgenoot. Uw echtgenoot bleef in Gujranvala omdat hij had vernomen dat de rechtszaak tegen hem, betreffende de moord op zijn vriend, werd heropend en dat hij in dit verband gezocht werd door de politie van Sialkot. Eind mei 2012 keerden jullie terug naar Lahore omwille van de examens van uw dochter Fatima. U pendelde nog enkele keren tussen Sialkot en Lahore, in functie van de verkoop van jullie huis, alvorens uiteindelijk het land te verlaten op 10 juli 2012. U reisde naar Frankrijk en vervolgens naar België, waar u op 12 juli 2012 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Pakistan hebt verlaten omwille van problemen die u ondervond met uw stiefzonen uit uw tweede huwelijk.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. De Vluchtelingenconventie biedt immers internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan, meerbepaald het feit dat u problemen kende met uw stiefzonen omwille van een erfeniskwestie, beperkt blijven tot de privaatrechtelijke sfeer en van lokale aard zijn, en bijgevolg geen uitstaans hebben met één van de hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u ingeroepen vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4 §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, toe te kennen. U bent er immers niet in geslaagd een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in voornoemde definitie betreffende de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U stelt weliswaar dat de politie uit uw streek corrupt is en werd omgekocht door de tegenpartij (CGVS p.7-8), maar nergens uit uw verklaringen blijkt enige objectieve aanwijzing dat uw problemen het lokale niveau

overstijgen en dat er geen nationale bescherming voor u mogelijk zou zijn, en wel integendeel. U legde immers documenten voor waaruit blijkt dat zowel u als de tegenpartij, zijnde uw stiefzonen, klacht indienden bij de rechtbank in verband met de erfeniskwestie. U verklaarde uitdrukkelijk dat de rechtbank zich op dit moment nog steeds buigt over de zaak en dat er tot op heden nog geen uitspraak werd gedaan (CGVS p.7). Uit uw verklaringen noch uit de door u in dit verband neergelegde documenten kan dan ook afgeleid worden dat u niet op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten zou kunnen rekenen of dat u enig onrecht werd aangedaan omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Daarnaast werden, wat de door u aangehaalde problemen betreft met uw stiefzonen, namelijk dat u door hen bedreigd en beschoten werd, enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die zowel u, uw echtgenoot S.A.I. (...) (OV 6.728.797) als uw zoon Mohammad Zain (OV 7.542.498) hierover aflegden bij DVZ en voor het CGVS. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op ernstige wijze ondermijnd.

Zo stelde u dat u al sinds het overlijden van uw tweede echtgenoot in 2007 telefonisch bedreigd werd door uw stiefzonen, en dit tot 2-3 keer per week gedurende enkele jaren (CGVS p.3). Volgens u kwamen die dreigtelefoons zowel op jullie vast nummer, als op de GSM van uw huidige echtgenoot, die van uw zoon en van uzelf (CGVS p.3). U beweerde dat u van deze telefonische bedreigingen nooit melding maakte bij de politie omdat ze dan waarschijnlijk bewijzen zouden vragen, dewelke u niet had (CGVS p.3-4). De verklaringen die uw zoon M.Z. (...) hierover aflegde stroken echter niet met uw verklaringen. Volgens uw zoon hadden jullie immers slechts 1 GSM, en dus ook maar 1 toestel waarop jullie bedreigingen ontvingen. De telefoons op deze GSM werden volgens uw zoon afwisselend door hem of door u opgenomen (CGVS Mohammad p.4). Uw zoon beweerde bovendien dat jullie in totaal 10-12 keer klacht neerlegden naar aanleiding van deze dreigtelefoons, en dat jullie niet enkel naar de politie gingen, maar ook naar de telefoonmaatschappij om klacht in te dienen (CGVS Mohammad p.7). Meestal zou uw zoon zelf klacht ingediend hebben, maar volgens hem ging u soms ook wel mee (CGVS M. (...) p.7-8). Toen u met de verklaringen van uw zoon geconfronteerd werd, zei u dat uw echtgenoot, uw broer of uw zoon waarschijnlijk wel klacht gingen indienen en dat u de juiste aantallen niet kende (CGVS p.4 en 11). Dit is echter geen bevredigende uitleg voor uw afwijkende verklaring hieromtrent, met name dat u nooit klacht zou ingediend hebben.

Ook met betrekking tot de twee schietincidenten die enkele maanden voor jullie vertrek uit Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, werden discrepanties vastgesteld binnen jullie verklaringen. U beweerde hieromtrent immers dat er tijdens het eerste schietincident op jullie veranda werd geschoten en dat de muren beschadigd werden vooraan aan de inkom van het huis, ook links en rechts vooraan naast de inkom (CGVS p.8-9). Over het tweede schietincident zei u eerst dat er opnieuw op de veranda geschoten werd en dat er schade was aan de vloer en het meubilair. Toen u werd gevraagd of er toen ook kogelgaten te zien waren, paste u uw verklaringen enigszins aan en zei u plots dat er geen schade was aan de vloer, maar dat er toen ook wel gaatjes in de muur waren (CGVS p.9). Uw zoon daarentegen verklaarde hierover dat bij het eerste schietincident de muur aan de zijkant van het huis werd beschadigd, en dat de tweede keer waarschijnlijk gewoon in de lucht werd geschoten omdat jullie toen geen schade bemerkt hebben (CGVS M. (...) p.8-9). Uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dan weer dat er de eerste keer geschoten werd op de deur en op de muren aan de voorkant van het huis, en dat de tweede keer waarschijnlijk enkel in de lucht werd geschoten omdat er toen geen schade was (CGVS S. (...) p.10-11). Door de anomalieën in jullie verklaringen aangaande feiten die de kern van jullie asielrelaas uitmaken, wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op zwaarwichtige wijze onderuit gehaald. Bovendien dient opgemerkt te worden dat noch u noch uw echtgenoot melding maakte van de schietincidenten in de vragenlijst bij DVZ opgesteld voor het CGVS (DVZ R. (...) en S. (...) vragenlijst voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), alhoewel deze incidenten voor jullie de onmiddellijke aanleiding vormden om tijdelijk onder te duiken en vervolgens het land te verlaten. Het onvermeld laten van deze belangrijke feiten in uw asielrelaas op het ogenblik dat u een verzoek indient tot internationale bescherming ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op bijkomende wijze.

Naast deze vaststellingen werden ook omtrent jullie verblijf in Pakistan na deze schietincidenten uiteenlopende verklaringen opgemerkt, die jullie algehele geloofwaardigheid verder uithollen. U stelde namelijk dat jullie in mei 2012 ongeveer 15 dagen in Gujranvala verbleven, dat jullie eind mei 2012 terugkeerden naar Lahore omwille van de examens van uw dochter Fatima, en dat jullie nadien, op 10 juni 2012, terug naar Sialkot gingen. Uw man zou toen volgens u in Gujranvala gebleven zijn omwille van problemen die hij kende in Sialkot. U zou in die laatste periode soms ook terug naar Lahore gegaan zijn voor de verkoop van jullie huis aldaar (CGVS p.6). De verklaringen van uw zoon komen niet overeen met uw verklaringen hieromtrent. Bovendien werden ook zijn eigen opeenvolgende verklaringen allerminst eensluidend bevonden. Zo verklaarde uw zoon aanvankelijk dat jullie in januari en februari 2012 in Gujranvala en Sialkot verbleven en dat jullie eerst ongeveer 20-25 dagen in

Gujranvala verbleven, en daarna ongeveer een maand in Sialkot (CGVS Mohammad p.3). Toen hem gevraagd werd of jullie dan ongeveer in februari in Sialkot verbleven, paste hij zijn verklaringen aan en antwoordde hij dat jullie in februari in Gujranvala verbleven en nadien in april-mei in Sialkot (CGVS Mohammad p.3). Volgens uw zoon zouden jullie in deze periode nog regelmatig naar Lahore gegaan zijn om te kijken hoe de situatie was en daarna teruggekeerd zijn naar Gujranvala en Sialkot. In mei zouden jullie volgens hem uiteindelijk teruggekeerd zijn naar Lahore en daar zouden jullie gebleven zijn tot aan jullie vertrek uit Pakistan (CGVS M. (...) p.3). Ook de verklaringen van uw echtgenoot wijken af van uw verklaringen. Hij beweerde immers dat jullie reeds in april 2012 naar Gujranvala gingen, dat hij daar een tiental dagen verbleef en dat hij jullie nadien naar Sialkot stuurde en zelf opnieuw naar Lahore ging, op het adres waar jullie voordien verbleven. Na 10-12 dagen zouden jullie dan ook terug naar Lahore gekomen zijn en jullie zouden daar samen gebleven zijn tot de dag van jullie vertrek uit Pakistan (CGVS S. (...) p.4-5). Volgens uw echtgenoot zouden jullie tussen mei en jullie vertrek uit Pakistan niet meer teruggekeerd zijn naar Sialkot of Gujranvala omdat jullie toen bezig waren met de verkoop van jullie huis (CGVS S. (...) p.5). Ook toen uw man tegen het einde van zijn gehoor werd geconfronteerd met jullie uiteenlopende verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in Pakistan voor jullie vertrek naar België, bleven de tegenstrijdigheden zich opstapelen. Zo sloot uw echtgenoot zich eerst aan bij uw verklaringen, om daarna meteen weer te bevestigen wat hij eerder had verklaard (CGVS Sethi eindpagina p.2). Door deze vaststellingen blijven jullie verklaringen dan ook manifest tegenstrijdig en kan er aan jullie concrete problemen met de stiefzonen bijgevolg bezwaarlijk nog geloof gehecht worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan ondermijnen. Vooreerst verschilden de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het gehoor voor het CGVS niet enkel met de versie zoals u die liet optekenen in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maar eveneens met de versie zoals die werd uiteengezet door uw echtgenoot en uw zoon bij DVZ en voor het CGVS. Zo stelde u betreffende de door u gebruikte reisdocumenten in uw verklaringen bij DVZ dat uw Pakistaanse identiteitskaart en uw Pakistaans paspoort zich in Pakistan zouden bevinden. Uw paspoort zou naar eigen zeggen vervallen zijn en onder meer een visum voor het Verenigd Koninkrijk bevatten, alwaar u vier jaar geleden gedurende een maand verbleven zou hebben met uw huidige man en uw dochter (DVZ verklaringen vraag 21). U verklaarde dat er door de smokkelaar een vals paspoort werd aangemaakt voor uw reis naar België (CGVS p.10, DVZ verklaringen vraag 34). Tijdens het gehoor voor het CGVS legde u plots uw Pakistaanse identiteitskaart voor en u verklaarde, op de vraag waarom u bij DVZ had beweerd dat deze zich in Pakistan bevond, dat uw echtgenoot dit document, samen met dat van uw zoon, in zijn portefeuille hield tijdens jullie reis, dat u hiervan niet op de hoogte was, en dat u het pas later vernam en van hem terug kreeg (CGVS p.9). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden, aangezien uw echtgenoot net beweerde dat u uw eigen identiteitskaart gedurende de hele reis, van bij uw vertrek uit Pakistan tot aan jullie aankomst in België, zelf op zak had (CGVS S. (...) p.9). Verder zei u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u de laatste 10 jaar niet meer in het buitenland was geweest, ook niet in het Verenigd Koninkrijk (CGVS p.9). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, waar u had gezegd dat u daar nog een viertal jaren geleden verbleven had met uw echtgenoot en uw dochter, zei u dat dit inderdaad het geval was, en dat uw man toen zelfs nog een tiental dagen langer was gebleven (CGVS p.9). Uw echtgenoot ontkende echter, toen hem de vraag werd gesteld, dat hij de laatste jaren nog met u in het Verenigd Koninkrijk was geweest (CGVS S. (...) p. 10). Ook uw zoon M.Z. (...) bleek van uw verblijf enkele jaren geleden in het Verenigd Koninkrijk niet op de hoogte te zijn (CGVS Mohammad p.5 en 10). Op de vraag waarom u uw paspoort met het visum voor het Verenigd Koninkrijk, dat volgens u nog niet vervallen was op het moment van uw vertrek uit Pakistan in 2012, achterliet in Pakistan, antwoordde u dat u het niet nodig had en dat u toen niet veel tijd had (CGVS p.9). Het paspoort waarmee u naar België gereisd was, had u moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS p.10). U beweerde bovendien tijdens het gehoor voor het CGVS dat u met een groen (Pakistaans) paspoort reisde. In tegenstelling tot wat u bij DVZ verklaard had, namelijk dat u niet wist op welke naam het paspoort stond (DVZ vraag 34), kon u zich tijdens het gehoor voor het CGVS plots de naam herinneren (CGVS p.10), wat op zijn minst merkwaardig te noemen is. Verder beweerde uw echtgenoot in zijn verklaringen voor het CGVS dat jullie allemaal met een rood, Europees, paspoort reisden en niet met een groen, zoals u en uw zoon hadden beweerd (CGVS S. (...) p.9, CGVS M. (...) p.5-6). Door de tegenstrijdige verklaringen die jullie over het paspoort aflegden waarmee jullie reisden en door het niet kunnen voorleggen van enig paspoort rijst echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende het tijdstip en de wijze waarop u het land verlaten hebt, uw reisweg, het visum, of een mogelijke veilige verblijfplaats elders in Pakistan of in een derde land, verborgen te houden.

Over de door jullie afgelegde reisroute werd overigens nog een andere tegenstrijdigheid opgemerkt die jullie geloofwaardigheid hieromtrent verder aantast. Zo verklaarde u bij DVZ dat u het vliegtuig nam van Lahore via Dubai naar Parijs en dat u met "Ryanair" doorreisde tot in België. De smokkelaar zou u vergezeld hebben vanuit Pakistan tot in Frankrijk en een andere agent zou u begeleid hebben tot in België (DVZ verklaringen vraag 34 en 35). Tijdens het gehoor voor het CGVS haalde u echter aan dat u met de trein naar België reisde vanuit Frankrijk (CGVS p.10). Toen u werd gevraagd waarom u bij DVZ vermeld had dat u met Ryanair was doorgereisd naar België, zei u dat u de naam zo maar had genoemd omdat u niet wist of het de naam van een trein of van een vliegtuig was (CGVS p.10), wat bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard kan worden voor deze tegenstrijdigheid. Er dient overigens nog opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijsstuk kon neerleggen ter staving van de door u gevolgde reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers,...). Het achterhouden van zulke bewijsstukken maakt het dan ook onmogelijk om uw reisweg na te gaan en legt een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Verder, wat het probleem betreft van uw echtgenoot, met name het feit dat de moordzaak van zijn vriend B.K. (...) heropend werd in maart 2012 en dat hij hierdoor gezocht zou worden, zoals hij beweerde (CGVS S. (...), p. 1 en 2), dient nog opgemerkt te worden dat u noch uw echtgenoot hierover bij het indienen van uw asielaanvraag iets vermeldde en dat u noch uw echtgenoot omtrent deze heropende rechtszaak enig bewijs kon neerleggen. Door het gebrek aan bewijs hieromtrent en het onvermeld laten van deze zaak bij de aanvang van jullie asielaanvraag wordt ook de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde probleem ondermijnd.

Voorts haalde u nog aan dat uw echtgenoot een drankprobleem heeft en dat zowel u als uw zoon hierdoor vaak door hem geslagen wordt (CGVS p.11). Dit is echter een probleem van interpersoonlijke en familiale aard en ressorteert evenmin onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Dat uw echtgenoot een drankprobleem heeft en jullie slaat is weliswaar een ernstig probleem, maar geen reden tot bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien het een probleem is van privé-aard. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u enkele keren naar de politie ging toen uw man gedronken had en er geweld aan te pas kwam tegenover u en uw kinderen, en dat de politie toen ook enkele malen naar u thuis kwam (CGVS p.11). Alhoewel ze toen zeiden dat u het probleem zelf moest oplossen omdat het een probleem was tussen man en vrouw, werd uw man wel meegenomen (CGVS p.11). Uit hetgeen uw echtgenoot hier zelf over verklaarde, kan bovendien afgeleid worden dat hij toen ook gedurende enkele dagen werd aangehouden (CGVS S. (...) p.11). De Pakistaanse autoriteiten hebben dus in zekere zin wel voldaan aan een minimale vorm van bescherming. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat ze u omwille van een van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie niet wilden beschermen. Voorts gaf u toe dat u zich nooit geïnformeerd had of u ergens elders terecht zou kunnen met de problemen van geweld door uw man (CGVS p.11). Bovendien blijkt dat u nog wel familie heeft in Pakistan, namelijk uw zussen en broers, die voornamelijk in Lahore wonen en zelfs allen op de hoogte zijn van uw familiale problemen (CGVS p.5 en 11). Er kan dan ook worden aangenomen dat u een beroep kan doen op hen om in Pakistan te worden opgevangen.

Op basis van het geheel aan voorgaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, daar uw ingeroepen vrees dat uw stiefzonen u overal in Pakistan zouden kunnen vinden ongeloofwaardig is, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen doen ombuigen. De documenten die uw man tijdens en na het gehoor voor het CGVS voorlegde in verband met de rechtszaak van de moord op zijn vriend Bashir Khan (documenten rechtbank, First Information Reports), handelen over het verloop van de toenmalige rechtszaak en over het feit dat uw echtgenoot uiteindelijk onschuldig werd bevonden. De verkoopsakte van uw auto bevat enkel gegevens in verband met de verkoop van uw auto. Het document van de rechtbank dd 22/10/2008 betreft informatie in verband met de voogdij over uw dochter en over de haar toegekende eigendommen. Uw identiteitskaart, de kopie van de identiteitskaart en van het oude Pakistaanse paspoort van uw huidige man, en de geboorteakte van uw dochter Fatima en van uw zoon Z. (...) bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw tweede echtgenoot S.M.I. (...) bevat gegevens over zijn overlijden. De huwelijksakte die u voorlegt betreft uw huwelijk met uw huidige man S.A.I. (...) in 2008. De

verkoopdocumenten en –overeenkomsten die u neerlegde en het bewijs van betaling van voorschot handelen over de aankoop en verkoop van het eigendom op naam van uw dochter F.M. (...) en op uw naam. De documenten van de rechtbank van Lahore handelen over de klachten die zowel u als uw stiefzonen indienden met betrekking tot uw eigendommen. De schoolcertificaten van uw dochter Fatima bevatten gegevens over haar studies in 2012.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw zoon Z.M. (...) (OV 7.542.498) en uw echtgenoot S.A.I. (...) (OV 6.728.797), die zich op dezelfde asielmotieven baseerden voor hun asielaanvraag als u (CGVS p.5, CGVS Z.M. (...) p.1), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing van verzoeker Z.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de provincie Punjab in Pakistan, meerbepaald uit Lahore. In 1986 huwde uw moeder R.A. (...) (OV 6.728.797) met haar eerste echtgenoot, uw vader A.M. (...), die drugsverslaafd bleek te zijn. Zij woonde 1 jaar met hem samen en scheidde toen van hem. Uw moeder hertrouwde in 1994 met haar tweede echtgenoot, S.M.I. (...). Zij kreeg samen met hem een dochter, M.F. (...). Haar tweede echtgenoot was een rijk man en voor hij stierf in 2008 werden zijn eigendommen verdeeld onder uw moeder, zijn eigen kinderen en uw zus F. (...). Na de dood van uw stiefvader wilden uw stiefbroers de eigendom van uw moeder en die van uw zus afnemen. Zij bedreigden jullie en maakten uw moeder bang. Daarom trad zij in 2008 voor een derde keer in het huwelijk, ditmaal met S.A.I. (...) (OV 6.728.797). U was niet opgezet met dit huwelijk. In november 2010 vluchtte uw stiefvader S.I. (...) naar België, waar hij asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten omdat hij in Pakistan verdacht werd van moord op zijn beste vriend B.K. (...). Aangezien hij uiteindelijk werd vrijgesproken en omdat er ondertussen nog meer problemen waren met uw stiefbroers in Pakistan, keerde uw stiefvader zonder zijn asielprocedure in België verder te zetten terug naar Pakistan begin 2012. Jullie ontvingen er enkele keren per week dreigtelefoons van uw stiefbroers. Er werd gezegd dat ze uw zus zouden ontvoeren en dat ze u zouden vermoorden indien uw moeder haar eigendom en de winkel die op naam van uw zus stond niet aan hen zou overdragen. Eind maart 2012 werd jullie huis beschoten. Uit een getuigenis van uw buurman leidden jullie af dat uw stiefbroers achter deze beschieting zaten. Een tweede beschieting vond plaats in april 2012. Hierna besloten jullie naar Gujranvala (provincie Punjab) te gaan, waar jullie konden verblijven in een showroom van een vriend van uw stiefvader. Na een tiental dagen, toen jullie ook daar dreigtelefoons ontvingen, vertrok u met uw moeder en uw zus naar Sialkot (provincie Punjab), waar u eveneens onderdak kreeg in een showroom via dezelfde vriend van uw stiefvader. Uw stiefvader zelf bleef in Gujranvala omdat hij had vernomen dat de rechtszaak tegen hem, betreffende de moord op zijn vriend, werd heropend en dat hij in dit verband gezocht werd door de politie van Sialkot. Eind mei 2012 keerden jullie terug naar Lahore omwille van de examens van uw zus Fatima. Uiteindelijk verlieten jullie het land op 10 juli 2012. U reisde naar Frankrijk en vervolgens naar België, waar u op 12 juli 2012 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder, R.A. (...) (OV 6.728.797). Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat u daarnaast zelf geen andere problemen kende in Pakistan. Aangezien in hoofde van uw moeder een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw moeder werd als volgt gemotiveerd:

” Uit uw verklaringen blijkt dat u Pakistan hebt verlaten omwille van problemen die u ondervond met uw stiefzonen uit uw tweede huwelijk.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. De Vluchtelingenconventie biedt immers internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt echter dat de door u aangehaalde problemen die geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan, meerbepaald het feit dat u problemen kende met uw

stiefzonen omwille van een erfeniskwestie, beperkt blijven tot de privaatrechtelijke sfeer en van lokale aard zijn, en bijgevolg geen uitstaans hebben met één van de hierboven vermelde criteria. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u ingeroepen vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4 §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, toe te kennen. U bent er immers niet in geslaagd een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in voornoemde definitie betreffende de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U stelt weliswaar dat de politie uit uw streek corrupt is en werd omgekocht door de tegenpartij (CGVS p.7-8), maar nergens uit uw verklaringen blijkt enige objectieve aanwijzing dat uw problemen het lokale niveau overstijgen en dat er geen nationale bescherming voor u mogelijk zou zijn, en wel integendeel. U legde immers documenten voor waaruit blijkt dat zowel u als de tegenpartij, zijnde uw stiefzonen, klacht indienden bij de rechtbank in verband met de erfeniskwestie. U verklaarde uitdrukkelijk dat de rechtbank zich op dit moment nog steeds buigt over de zaak en dat er tot op heden nog geen uitspraak werd gedaan (CGVS p.7). Uit uw verklaringen noch uit de door u in dit verband neergelegde documenten kan dan ook afgeleid worden dat u niet op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten zou kunnen rekenen of dat u enig onrecht werd aangedaan omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Daarnaast werden, wat de door u aangehaalde problemen betreft met uw stiefzonen, namelijk dat u door hen bedreigd en beschoten werd, enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die zowel u, uw echtgenoot S.A.I. (...) (OV 6.728.797) als uw zoon Mohammad Zain (OV 7.542.498) hierover aflegden bij DVZ en voor het CGVS. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen op ernstige wijze ondermijnd.

Zo stelde u dat u al sinds het overlijden van uw tweede echtgenoot in 2007 telefonisch bedreigd werd door uw stiefzonen, en dit tot 2-3 keer per week gedurende enkele jaren (CGVS p.3). Volgens u kwamen die dreigtelefoons zowel op jullie vast nummer, als op de GSM van uw huidige echtgenoot, die van uw zoon en van uzelf (CGVS p.3). U beweerde dat u van deze telefonische bedreigingen nooit melding maakte bij de politie omdat ze dan waarschijnlijk bewijzen zouden vragen, dewelke u niet had (CGVS p.3-4). De verklaringen die uw zoon M.Z. (...) hierover aflegde stroken echter niet met uw verklaringen. Volgens uw zoon hadden jullie immers slechts 1 GSM, en dus ook maar 1 toestel waarop jullie bedreigingen ontvingen. De telefoons op deze GSM werden volgens uw zoon afwisselend door hem of door u opgenomen (CGVS Mohammad p.4). Uw zoon beweerde bovendien dat jullie in totaal 10-12 keer klacht neerlegden naar aanleiding van deze dreigtelefoons, en dat jullie niet enkel naar de politie gingen, maar ook naar de telefoonmaatschappij om klacht in te dienen (CGVS Mohammad p.7). Meestal zou uw zoon zelf klacht ingediend hebben, maar volgens hem ging u soms ook wel mee (CGVS M. (...) p.7-8). Toen u met de verklaringen van uw zoon geconfronteerd werd, zei u dat uw echtgenoot, uw broer of uw zoon waarschijnlijk wel klacht gingen indienen en dat u de juiste aantallen niet kende (CGVS p.4 en 11). Dit is echter geen bevredigende uitleg voor uw afwijkende verklaring hieromtrent, met name dat u nooit klacht zou ingediend hebben.

Ook met betrekking tot de twee schietincidenten die enkele maanden voor jullie vertrek uit Pakistan zouden plaatsgevonden hebben, werden discrepanties vastgesteld binnen jullie verklaringen. U beweerde hieromtrent immers dat er tijdens het eerste schietincident op jullie veranda werd geschoten en dat de muren beschadigd werden vooraan aan de inkom van het huis, ook links en rechts vooraan naast de inkom (CGVS p.8-9). Over het tweede schietincident zei u eerst dat er opnieuw op de veranda geschoten werd en dat er schade was aan de vloer en het meubilair. Toen u werd gevraagd of er toen ook kogelgaten te zien waren, paste u uw verklaringen enigszins aan en zei u plots dat er geen schade was aan de vloer, maar dat er toen ook wel gaatjes in de muur waren (CGVS p.9). Uw zoon daarentegen verklaarde hierover dat bij het eerste schietincident de muur aan de zijkant van het huis werd beschadigd, en dat de tweede keer waarschijnlijk gewoon in de lucht werd geschoten omdat jullie toen geen schade bemerkten (CGVS M. (...) p.8-9). Uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dan weer dat er de eerste keer geschoten werd op de deur en op de muren aan de voorkant van het huis, en dat de tweede keer waarschijnlijk enkel in de lucht werd geschoten omdat er toen geen schade was (CGVS S. (...) p.10-11). Door de anomalieën in jullie verklaringen aangaande feiten die de kern van jullie asielrelaas uitmaken, wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op zwaarwichtige wijze onderuit gehaald. Bovendien dient opgemerkt te worden dat noch u noch uw echtgenoot melding maakte van de schietincidenten in de vragenlijst bij DVZ opgesteld voor het CGVS (DVZ R. (...) en S. (...) vragenlijst voor het CGVS vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.), alhoewel deze incidenten voor jullie de onmiddellijke aanleiding vormden om tijdelijk onder te duiken en vervolgens het land te verlaten. Het onvermeld laten van deze belangrijke feiten in uw asielrelaas op het ogenblik dat u een verzoek indient tot internationale bescherming ondermijnt de geloofwaardigheid ervan op bijkomende wijze.

Naast deze vaststellingen werden ook omtrent jullie verblijf in Pakistan na deze schietincidenten uiteenlopende verklaringen opgemerkt, die jullie algehele geloofwaardigheid verder

uithollen. U stelde namelijk dat jullie in mei 2012 ongeveer 15 dagen in Gujranvala verbleven, dat jullie eind mei 2012 terugkeerden naar Lahore omwille van de examens van uw dochter Fatima, en dat jullie nadien, op 10 juni 2012, terug naar Sialkot gingen. Uw man zou toen volgens u in Gujranvala gebleven zijn omwille van problemen die hij kende in Sialkot. U zou in die laatste periode soms ook terug naar Lahore gegaan zijn voor de verkoop van jullie huis aldaar (CGVS p.6). De verklaringen van uw zoon komen niet overeen met uw verklaringen hieromtrent. Bovendien werden ook zijn eigen opeenvolgende verklaringen allerm minst eensluidend bevonden. Zo verklaarde uw zoon aanvankelijk dat jullie in januari en februari 2012 in Gujranvala en Sialkot verbleven en dat jullie eerst ongeveer 20-25 dagen in Gujranvala verbleven, en daarna ongeveer een maand in Sialkot (CGVS Mohammad p.3). Toen hem gevraagd werd of jullie dan ongeveer in februari in Sialkot verbleven, paste hij zijn verklaringen aan en antwoordde hij dat jullie in februari in Gujranvala verbleven en nadien in april-mei in Sialkot (CGVS Mohammad p.3). Volgens uw zoon zouden jullie in deze periode nog regelmatig naar Lahore gegaan zijn om te kijken hoe de situatie was en daarna teruggekeerd zijn naar Gujranvala en Sialkot. In mei zouden jullie volgens hem uiteindelijk teruggekeerd zijn naar Lahore en daar zouden jullie gebleven zijn tot aan jullie vertrek uit Pakistan (CGVS M. (...) p.3). Ook de verklaringen van uw echtgenoot wijken af van uw verklaringen. Hij beweerde immers dat jullie reeds in april 2012 naar Gujranvala gingen, dat hij daar een tiental dagen verbleef en dat hij jullie nadien naar Sialkot stuurde en zelf opnieuw naar Lahore ging, op het adres waar jullie voordien verbleven. Na 10-12 dagen zouden jullie dan ook terug naar Lahore gekomen zijn en jullie zouden daar samen gebleven zijn tot de dag van jullie vertrek uit Pakistan (CGVS S. (...) p.4-5). Volgens uw echtgenoot zouden jullie tussen mei en jullie vertrek uit Pakistan niet meer teruggekeerd zijn naar Sialkot of Gujranvala omdat jullie toen bezig waren met de verkoop van jullie huis (CGVS S. (...) p.5). Ook toen uw man tegen het einde van zijn gehoor werd geconfronteerd met jullie uiteenlopende verklaringen omtrent jullie verblijfplaatsen in Pakistan voor jullie vertrek naar België, bleven de tegenstrijdigheden zich opstapelen. Zo sloot uw echtgenoot zich eerst aan bij uw verklaringen, om daarna meteen weer te bevestigen wat hij eerder had verklaard (CGVS Sethi eindpagina p.2). Door deze vaststellingen blijven jullie verklaringen dan ook manifest tegenstrijdig en kan er aan jullie concrete problemen met de stiefzonen bijgevolg bezwaarlijk nog geloof gehecht worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan ondermijnen. Vooreerst verschilden de verklaringen die u hierover aflegde tijdens het gehoor voor het CGVS niet enkel met de versie zoals u die liet optekenen in uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maar eveneens met de versie zoals die werd uiteengezet door uw echtgenoot en uw zoon bij DVZ en voor het CGVS. Zo stelde u betreffende de door u gebruikte reisdocumenten in uw verklaringen bij DVZ dat uw Pakistaanse identiteitskaart en uw Pakistaans paspoort zich in Pakistan zouden bevinden. Uw paspoort zou naar eigen zeggen vervallen zijn en onder meer een visum voor het Verenigd Koninkrijk bevatten, alwaar u vier jaar geleden gedurende een maand verbleven zou hebben met uw huidige man en uw dochter (DVZ verklaringen vraag 21). U verklaarde dat er door de smokkelaar een vals paspoort werd aangemaakt voor uw reis naar België (CGVS p.10, DVZ verklaringen vraag 34). Tijdens het gehoor voor het CGVS legde u plots uw Pakistaanse identiteitskaart voor en u verklaarde, op de vraag waarom u bij DVZ had beweerd dat deze zich in Pakistan bevond, dat uw echtgenoot dit document, samen met dat van uw zoon, in zijn portefeuille hield tijdens jullie reis, dat u hiervan niet op de hoogte was, en dat u het pas later vernam en van hem terug kreeg (CGVS p.9). Aan deze uitleg kan echter geen geloof gehecht worden, aangezien uw echtgenoot net beweerde dat u uw eigen identiteitskaart gedurende de hele reis, van bij uw vertrek uit Pakistan tot aan jullie aankomst in België, zelf op zak had (CGVS S. (...) p.9). Verder zei u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u de laatste 10 jaar niet meer in het buitenland was geweest, ook niet in het Verenigd Koninkrijk (CGVS p.9). Geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, waar u had gezegd dat u daar nog een viertal jaren geleden verbleven had met uw echtgenoot en uw dochter, zei u dat dit inderdaad het geval was, en dat uw man toen zelfs nog een tiental dagen langer was gebleven (CGVS p.9). Uw echtgenoot ontkende echter, toen hem de vraag werd gesteld, dat hij de laatste jaren nog met u in het Verenigd Koninkrijk was geweest (CGVS S. (...) p. 10). Ook uw zoon M.Z. (...) bleek van uw verblijf enkele jaren geleden in het Verenigd Koninkrijk niet op de hoogte te zijn (CGVS Mohammad p.5 en 10). Op de vraag waarom u uw paspoort met het visum voor het Verenigd Koninkrijk, dat volgens u nog niet vervallen was op het moment van uw vertrek uit Pakistan in 2012, achterliet in Pakistan, antwoordde u dat u het niet nodig had en dat u toen niet veel tijd had (CGVS p.9). Het paspoort waarmee u naar België gereisd was, had u moeten afgeven aan de smokkelaar (CGVS p.10). U beweerde bovendien tijdens het gehoor voor het CGVS dat u met een groen (Pakistaans) paspoort reisde. In tegenstelling tot wat u bij DVZ verklaard had, namelijk dat u niet wist op welke naam het paspoort stond (DVZ vraag 34), kon u zich tijdens het gehoor voor het CGVS plots de naam herinneren (CGVS p.10), wat op zijn minst merkwaardig te noemen is. Verder beweerde uw echtgenoot

in zijn verklaringen voor het CGVS dat jullie allemaal met een rood, Europees, paspoort reisden en niet met een groen, zoals u en uw zoon hadden beweerd (CGVS S. (...) p.9, CGVS M. (...) p.5-6). Door de tegenstrijdige verklaringen die jullie over het paspoort aflegden waarmee jullie reisden en door het niet kunnen voorleggen van enig paspoort rijst echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie betreffende het tijdstip en de wijze waarop u het land verlaten hebt, uw reisweg, het visum, of een mogelijke veilige verblijfplaats elders in Pakistan of in een derde land, verborgen te houden.

Over de door jullie afgelegde reisroute werd overigens nog een andere tegenstrijdigheid opgemerkt die jullie geloofwaardigheid hieromtrent verder aantast. Zo verklaarde u bij DVZ dat u het vliegtuig nam van Lahore via Dubai naar Parijs en dat u met "Ryanair" doorreisde tot in België. De smokkelaar zou u vergezeld hebben vanuit Pakistan tot in Frankrijk en een andere agent zou u begeleid hebben tot in België (DVZ verklaringen vraag 34 en 35). Tijdens het gehoor voor het CGVS haalde u echter aan dat u met de trein naar België reisde vanuit Frankrijk (CGVS p.10). Toen u werd gevraagd waarom u bij DVZ vermeld had dat u met Ryanair was doorgereisd naar België, zei u dat u de naam zo maar had genoemd omdat u niet wist of het de naam van een trein of van een vliegtuig was (CGVS p.10), wat bezwaarlijk als afdoende uitleg aanvaard kan worden voor deze tegenstrijdigheid. Er dient overigens nog opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijsstuk kon neerleggen ter staving van de door u gevolgde reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers,...). Het achterhouden van zulke bewijsstukken maakt het dan ook onmogelijk om uw reisweg na te gaan en legt een bijkomende hypotheek op de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Verder, wat het probleem betreft van uw echtgenoot, met name het feit dat de moordzaak van zijn vriend B.K. (...) heropend werd in maart 2012 en dat hij hierdoor gezocht zou worden, zoals hij beweerde (CGVS S. (...), p. 1 en 2), dient nog opgemerkt te worden dat u noch uw echtgenoot hierover bij het indienen van uw asielaanvraag iets vermeldde en dat u noch uw echtgenoot omtrent deze heropende rechtszaak enig bewijs kon neerleggen. Door het gebrek aan bewijs hieromtrent en het onvermeld laten van deze zaak bij de aanvang van jullie asielaanvraag wordt ook de geloofwaardigheid van dit door u aangehaalde probleem ondermijnd.

Voorts haalde u nog aan dat uw echtgenoot een drankprobleem heeft en dat zowel u als uw zoon hierdoor vaak door hem geslagen wordt (CGVS p.11). Dit is echter een probleem van interpersoonlijke en familiale aard en ressorteert evenmin onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Dat uw echtgenoot een drankprobleem heeft en jullie slaat is weliswaar een ernstig probleem, maar geen reden tot bescherming in de zin van de Vluchtelingenconventie aangezien het een probleem is van privé-aard. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u enkele keren naar de politie ging toen uw man gedronken had en er geweld aan te pas kwam tegenover u en uw kinderen, en dat de politie toen ook enkele malen naar u thuis kwam (CGVS p.11). Alhoewel ze toen zeiden dat u het probleem zelf moest oplossen omdat het een probleem was tussen man en vrouw, werd uw man wel meegenomen (CGVS p.11). Uit hetgeen uw echtgenoot hier zelf over verklaarde, kan bovendien afgeleid worden dat hij toen ook gedurende enkele dagen werd aangehouden (CGVS S. (...) p.11). De Pakistaanse autoriteiten hebben dus in zekere zin wel voldaan aan een minimale vorm van bescherming. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat ze u omwille van een van de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie niet wilden beschermen. Voorts gaf u toe dat u zich nooit geïnformeerd had of u ergens elders terecht zou kunnen met de problemen van geweld door uw man (CGVS p.11). Bovendien blijkt dat u nog wel familie heeft in Pakistan, namelijk uw zussen en broers, die voornamelijk in Lahore wonen en zelfs allen op de hoogte zijn van uw familiale problemen (CGVS p.5 en 11). Er kan dan ook worden aangenomen dat u een beroep kan doen op hen om in Pakistan te worden opgevangen.

Op basis van het geheel aan voorgaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, daar uw ingeroepen vrees dat uw stiefzonen u overal in Pakistan zouden kunnen vinden ongeloofwaardig is, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen doen ombuigen. De documenten die uw man tijdens en na het gehoor voor het CGVS voorlegde in verband met de rechtszaak van de moord op zijn vriend Bashir Khan (documenten rechtbank, First Information Reports), handelen over het verloop van de toenmalige rechtszaak en over het feit dat uw echtgenoot uiteindelijk onschuldig werd bevonden. De

verkoopsakte van uw auto bevat enkel gegevens in verband met de verkoop van uw auto. Het document van de rechtbank dd 22/10/2008 betreft informatie in verband met de voogdij over uw dochter en over de haar toegekende eigendommen. Uw identiteitskaart, de kopie van de identiteitskaart en van het oude Pakistaanse paspoort van uw huidige man, en de geboorteakte van uw dochter Fatima en van uw zoon Z. (...) bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw tweede echtgenoot S.M.I. (...) bevat gegevens over zijn overlijden. De huwelijksakte die u voorlegt betreft uw huwelijk met uw huidige man S.A.I. (...) in 2008. De verkoopdocumenten en –overeenkomsten die u neerlegde en het bewijs van betaling van voorschot handelen over de aankoop en verkoop van het eigendom op naam van uw dochter F.M. (...) en op uw naam. De documenten van de rechtbank van Lahore handelen over de klachten die zowel u als uw stiefzonen indienden met betrekking tot uw eigendommen. De schoolcertificaten van uw dochter Fatima bevatten gegevens over haar studies in 2012.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw zoon Z.M. (...) (OV 7.542.498) en uw echtgenoot S.A.I. (...) (OV 6.728.797), die zich op dezelfde asielmotieven baseerden voor hun asielaanvraag als u (CGVS p.5, CGVS Z.M. (...) p.1), werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de drie beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers A.I.S en A.R. voeren in hun verzoekschriften ingediend op 3 april 2013 door advocaat I. Mohammad als eerste middel de “*Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*” aan. In het tweede middel geven ze de schending aan van “*art. 48/4, § 1 en §2 a en b VAN DE VREEMDELINGENWET. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

3.3. Verzoeker Z.M. voert in zijn verzoekschrift ingediend op 29 maart 2013 door advocaat E.F. Koslowski geen specifieke middelen aan, maar meent dat van hem de vluchtelingenstatus dient te worden erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3.4. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet naar een bepaling of een beginsel te verwijzen, doch moet ook worden uiteengezet op welke wijze die bepaling of dat beginsel zou zijn geschonden. Te dezen verwijst verzoeker Z.M. in zijn verzoekschrift ingediend op 29 maart 2013 naar het artikel 8 van het EVRM en meent “*een ernstige aantasting te ondervinden van zijn recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven*”, zonder de minste uiteenzetting op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van artikel 8 EVRM niet met succes aangevoerd.

3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker Z.M. zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn moeder, A.R.. Verzoekers A.R. en A.I.S. steunen zich deels op dezelfde asielmotieven, zijnde de problemen die ze ondervonden omwille van A.R.'s stiefzonen uit haar tweede huwelijk. A.I.S. beroept zich daarnaast nog op het feit dat de moordzaak op zijn beste vriend B.K. in maart 2012 heropend zou zijn en men in dit verband naar hem zou op zoek zijn.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om hun voorgehouden problemen aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.3. Wat betreft de aangehaalde problemen met de stiefzonen van verzoekster, A.R., werd in de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal terecht gewezen op tal van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers onderling. Zo legden ze tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de dreigtelefoons die ze zouden hebben ontvangen, met betrekking tot de twee

schietincidenten die enkele maanden voor hun vertrek uit Pakistan zouden hebben plaatsgevonden en met betrekking tot hun verblijf in Pakistan na deze schietincidenten.

In zijn verzoekschrift van 29 maart 2013, ingediend door advocaat E.F. Koslowski, meent verzoeker Z.M. dat *“de tegenstrijdigheden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn eerder een gevolg zijn van miscommunicatie, dan wel een gebrek aan de nodige nuancerings.”* Verzoeker Z.M. tracht de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. Zo voert verzoeker onder meer aan dat *“Met betrekking tot de schietincidenten bedoelde verzoeker niet dat de zijkant van het huis was geraakt, maar de muur terzijde van de (voor)deur. De muur rechts van de voordeur werd geraakt, hetgeen klaarblijkelijk werd vertaald als de zijkant van de woning”*. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen in zijn verzoekschrift tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuancerings die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Naast het opwerpen van een aantal *post factum* verklaringen, herhaalt verzoeker Z.M. tevens een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen, wat evenmin dienend is om de vastgestelde tegenstrijdigheden er onderuit te halen. Waar verzoeker Z.M., in verband met de aangehaalde tegenstrijdigheden aangaande het verblijf in Pakistan, aangeeft dat hij de exacte datums niet kan herinneren aangezien hij toen een *“opgejaagd leven, vol met angst”* leidde *“zodat het tijdsbesef in die zin niet voor de volle 100% aanwezig zou zijn geweest”*, antwoordt de Raad dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt dat Z.M.'s verklaringen onderling danig strijdig zijn (zie gehoor CGVS Z.M. p.3), dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument dat verzoeker opgejaagd was, doet geen afbreuk aan de plicht een coherent verhaal te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), noch de bewering dat verzoeker angstig zou zijn geweest, zeker niet gezien de feiten waarover verzoeker geen eensluidende verklaringen kan afleggen, geen heftige of levensbedreigende situaties betreffen doch evidente informatie betreffende hun verblijfplaatsen in Pakistan voor het vertrek naar België. Waar verzoeker Z.M. het feit dat verzoekers A.I.S en A.R. hebben nagelaten melding te maken in de vragenlijst bij de DVZ van de schietincidenten, tracht te verklaren door te stellen dat *“hun door de vertaler werd gezegd dat zij enkel de hoofdreden van hun vlucht moesten geven. De moeder van verzoeker gaf wel aan dat zij bedreigd werd door de stiefamilie, waarvan de schietincidenten een veruiterlijking waren. Het eerste interview was bovendien veel korter”*, dient te worden opgemerkt dat verzoekers reeds bij de beginfase van de procedure werden gevraagd alle nuttige documenten en elementen ter staving van hun relaas aan te brengen. Dat het eerste interview korter is, kan bezwaarlijk overtuigen daar de schietincidenten de onmiddellijke aanleiding vormden voor verzoekers om tijdelijk onder te duiken en om vervolgens het land te verlaten. Tenslotte wenst de Raad nog te benadrukken dat verzoeker Z.M. met zijn verwijzing naar het *“drankprobleem”* van zijn stiefvader A.I.S. en de daaruit voortvloeiende discrepanties in de afgelegde verklaringen, niet verder komt dan een niet gedocumenteerde beschuldiging. De in zijn verzoekschrift geformuleerde insinuaties *“Verzoeker heeft vernomen dat de heet A.I. zelfs bij het verhoor op het CGVS onder invloed was”* kan niet blijken uit het gehoorverslag van het CGVS van A.I.S..

4.3.1. In hun verzoekschriften van 3 april 2013 ingediend door advocaat I. Mohammad, beperken verzoekers A.I.S. en A.R. zich ter verdediging voor de verscheidene vastgestelde incongruenties in hun verklaringen tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en blote *post factum* verklaringen zoals *“Inzake de schietincidenten kan niemand met zekerheid zeggen waar de schade is ontstaan. Ieder kan men vertellen vanuit zijn perceptie en wat hij of zij als schade van de kogels aanzag. Gelet op de subjectieve perceptie, de chaos en angst is het niet verbazend dat er hieromtrent verschillende verklaringen worden afgelegd”*. Een dergelijk verweer wordt evenmin aangenomen. De vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers onderling blijven staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

4.4. Naast de talrijke afgelegde tegenstrijdige verklaringen, stelt de Raad vast dat verzoekers het niet aannemelijk hebben kunnen maken dat ze geen aanspraak zouden kunnen maken op nationale bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Artikel

48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“(…)

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. (...)”

Aldus moet door verzoekers worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Daarenboven kan geen enkele overheid absolute bescherming garanderen en is bescherming evenmin een resultaatsverbintenis, wat overigens wordt bevestigd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden vereist.

De Raad stelt vast dat verzoekster A.R. documenten neerlegde waaruit blijkt dat zowel zij als haar stiefzonen, klacht indienden bij de rechtbank in verband met de erfeniskwestie. Verzoekster verklaarde dienaangaande dat de rechtbank zich op dit moment nog steeds buigt over de zaak en dat er tot op heden nog geen uitspraak werd gedaan (zie gehoor CGVS R. p.7). Verzoeker A.I.S. legde daarnaast, in verband met de moordzaak uit 2010, nog documenten neer waaruit blijkt dat hij uiteindelijk onschuldig werd bevonden en werd vrijgesproken. De commissaris-generaal besloot in de bestreden beslissingen dan ook terecht dat uit verzoekers verklaringen noch uit de neergelegde documenten kan afgeleid worden dat verzoekers in verband met beide problemen niet op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten zouden kunnen rekenen. De blote beweringen van verzoekers A.R. en A.I.S. in hun verzoekschriften van 3 april 2013 dat *“Er is echter geen manier om haar rechten af te dwingen. De stiefzonen zijn niet bang om geweld te gebruiken en om dan naderhand de politie om te kopen. Corruptie, zoals blijkt uit het administratief dossier, is schering en inslag”* enerzijds en van verzoeker Z.M. in zijn verzoekschrift van 29 maart 2013 dat *“Verzoeker ging meermaals naar de politie, in verschillende steden, doch nergens wou men hem helpen. Verzoeker vermoedt zelfs dat hij werd verklikt, zodat zijn stieffamilie wist waar hij en zijn naaste familie zich bevonden”* anderzijds, veranderen niets aan bovenstaande conclusies.

4.5. Wat er ook van zij, verzoekers gaan voorbij aan de essentie met name dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit de administratieve dossiers en de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij zich beroepen op de problemen in het kader van een erfeniskwestie, wat een louter familiaal probleem is. Verzoeker A.I.S. beroept zich daarnaast nog op het feit dat hij zou worden gezocht naar aanleiding van de heropening van een moordzaak. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoekers gegeven de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden, verduidelijken zij niet dat deze een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissingen dan ook terecht dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en verzoekers niet aannemelijk maken vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

4.5.1. Verzoekster A.R. is niet ernstig waar ze in haar verzoekschrift van 3 april 2013 ter verdediging aanvoert dat ze nochtans het *“slachtoffer [is] van haar vrouw zijn in Pakistan”*. Volgens verzoekster had ze geluk dat haar tweede man aan haar en haar dochter iets heeft nagelaten. Verzoekster voegt hier aan toe dat, om zich te beschermen tegen haar stiefzonen die uit waren op haar erfenis, ze geen andere optie had dan opnieuw te trouwen en dus geen alleenstaande moeder te zijn. Ze voegt hier nog aan toe dat *“Haar huidige echtgenoot is echter ook niet schuw van geweld als hij teveel heeft gedronken. Zelfs als de politie haar man waarschuwt of zelfs vasthoudt, uiteindelijk verandert er niets ten gronde”*. Het feit dat verzoekster zou hebben gemeend dat ze geen andere keuze had dan voor een derde keer te huwen en het feit dat haar huidige echtgenoot, A.I.S., geweld zou gebruiken als hij heeft gedronken, kan bezwaarlijk doen besluiten dat de door verzoekers aangehaalde problemen niet van gemeenrechtelijke aard zijn. Hoe dan ook verzoekster blijft bij selectieve beweringen en heeft bezittingen, kan huwen binnen de begoede klasse en naar het buitenland trekken. Er kan niet worden ingezien, en verzoekster toont dit ook niet aan dat ze als vrouw het slachtoffer werd in Pakistan. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster “verplicht” was te hertrouwen. Verzoekster heeft duidelijk geen problemen gemeld

inzake haar eerste huwelijk, haar tweede huwelijk heeft haar veel voordelen gebracht. De bewering dat de familie in onverdeeldheid leeft, maakt van verzoekster geen slachtoffer en in geen geval wordt dit aangetoond. Verzoekster toont evenmin aan dat haar man een alcoholprobleem heeft en hij daarbij gewelddadig kan zijn dat de aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

4.6. Voor zover verzoekers hun vervolging al geloofwaardig zou zijn geweest – *quod non* – maken zij aldus niet aannemelijk dat de kwestie de toekenning van internationale bescherming zou rechtvaardigen, temeer nu verzoekers geenszins aantonen zich niet te kunnen beroepen op nationale bescherming, noch aantonen geen intern vestigingsalternatief te hebben. Verzoeksters bewering dat zij niet bij haar familie kan schuilen omdat ze hen dan in gevaar zou brengen en omdat haar familie gekant was tegen een derde huwelijk zodat zij haar niet zouden aanvaarden mocht ze haar derde man nu zelf verlaten, doet hier geen afbreuk aan. Verzoekster voegt hier in haar verzoekschrift nog aan toe “*Voor verzoekende partij is het dan ook onmogelijk om zich elders zomaar te gaan vestigen en een nieuw leven te beginnen met haar kinderen. Toch niet in Pakistan*”, maar komt niet verder dan zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet volstaat om aan te tonen dat ze zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen.

4.7. Verzoekers gaan in hun verzoekschriften niet in op de argumenten van de bestreden beslissingen die grondslag vinden in het administratief dossier en de toegevoegde objectieve informatie en die de Raad pertinent acht. Zij leggen geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit hun vliegreis naar Europa kan blijken. Verzoekers gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaren deze te hebben te kunnen omzeilen dienen zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Zoals in de bestreden beslissingen uitgebreid uiteen is gezet, legden verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen af en vertoonden ook de verklaringen afgelegd op de DVZ en het CGVS een grote mate van inconsistenties. Zo waren onder meer de verklaringen met betrekking tot de naam van de smokkelaar, namen vermeld in het paspoort, uiterlijke kenmerken van de gebruikte paspoorten en eerdere verblijfplaatsen niet consistent. De onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen van verzoekers ondermijnen de geloofwaardigheid van hun voorgehouden reiswijze zodat zij niet aannemelijk maken illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze hun geloofwaardigheid en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven in het bijzonder aan alsook hun verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen origineel paspoort te kunnen voorleggen.

4.8. De door verzoekers neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op wat voorafgaat. De identiteitskaart van A.R., de kopie van de identiteitskaart van A.I.S., de kopie van het oude Pakistaanse paspoort van A.I.S. en de geboorteakte van de dochter F. en zoon Z. van A.R. bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van de tweede echtgenoot van A.R., S.M.I., bevat gegevens over zijn overlijden. De neergelegde huwelijksakte betreft het huwelijk van A.R. en A.I.S. in 2008. De neergelegde verkoopakte van de auto van A.R. bevat enkel gegevens in verband met de verkoop van haar auto. Het document van de rechtbank van 22 oktober 2008 betreft informatie in verband met de voogdij over de dochter van A.R. en over de haar toegekende eigendommen. De verkoopdocumenten en -overeenkomsten en het bewijs van betaling van voorschot handelen over de aankoop en verkoop van de eigendom op naam A.R. en haar dochter F.. De documenten van de rechtbank van Lahore handelen over de klachten die zowel A.R. als haar stiefzonen indienden met betrekking tot de betwiste eigendommen. De schoolcertificaten van A.R.'s dochter F. bevatten gegevens over haar studies in 2012.

4.9. Het neergelegde document van de rechtbank en de First Information Reports in verband met de rechtszaak van de moord op de vriend van A.I.S., kunnen niets toevoegen aan bovenstaande conclusies aangezien ze handelen over het verloop van de toenmalige rechtszaak en over het feit dat verzoeker uiteindelijk onschuldig werd bevonden. Verzoeker A.I.S. heeft aan zijn verzoekschrift van 3 april 2013 twee nieuwe stukken toegevoegd die hij “onlangs heeft gekregen”, met name het recente arrestatiebevel op zijn naam van 16 januari 2013 en het “*Avis de fugitif à l'égard d'une personne inculpée*” van 25 februari 2013, waarvan hij ter terechtzitting de originelen neerlegt. Daargelaten dat niet wordt aangetoond waarom deze nieuw bijgebrachte stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd kunnen deze documenten geenszins overtuigen om de problemen van verzoeker A.I.S. omwille van de moord op zijn vriend aannemelijk te maken. Het document van 16 januari 2013 is een ingevulde fotokopie en komt gefabriceerd voor. De beslissing van een persoon om

zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Dit geldt te meer nu verzoeker verklaart opnieuw beschuldigd te zijn van moord en hij aldus niet kan volstaan met de loutere melding dat hij onschuldig is te meer nu het asielrelaas niet aannemelijk is.

De neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

4.10. Voor het overige brengen verzoekers ook doorheen hun verzoekschriften geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In hun verzoekschriften van 3 april 2013 ingediend door advocaat I. Mohammad, laten verzoekers A.I.S. en R.A. gelden dat de bestreden beslissingen nergens motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

5.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Waar verzoekers verwijzen naar hun relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, *quod non in casu*. Verzoekers hun relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.3. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het Noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het conflict complex is en kan verschillen zowel geografisch als wat betreft de intensiteit en dat het zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar verzoekers niet uit deze regio komen en daar verzoekers geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of hun autoriteiten, staat niets hun terugkeer naar Pakistan in de weg.

5.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossiers blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK